

Évközi 29. vasárnap – 2014. október 19. – A év

A fáradt vándor eltévedt a kiszáradt pusztaságban. Egész álló nap bolyongott a tűző napon, de sem egy árnyékot adó bokor, sem egy korty víz nem akadt sehol. A szája már kicserepedett a szomjúságtól. Már utolsó erejét összeszedve tudott csak vánszorogni, amikor végre meglátott egy rogyadozó viskót. A viskó előtt egy kézi pumpás, romos kút árválkodott. A vándor rángatni kezdte a rozsdás kart, de a kút csak nyikorgott, csikorgott fülsértően, egy csepp vizet sem adott. Hiába próbálkozott percekig, még jobban kifáradva, semmit sem tudott előcsalogatni a kútból. Elkeseredve rogyott le a viskó tövébe, amikor hirtelen megpillantott egy üvegcorsót. A korsó tele volt vízzel, azonban a nyakára erősítve egy papírdarabot látott. A papírra ez volt írva: „Ha azt akarod, hogy a kút működjön, öntsd bele ennek a korsónak a tartalmát az utolsó csöppig. Ha csillapítottad a szomjodat, ne felejtse el újra megtölteni a korsót!” A szomjas vándor rettenetes dilemma előtt állt: Minden ízében reszketett a vízért, annyira kívánta. Ha beleönti a kútba, akkor ki tudja, ez a rozsdás alkalmatlanság működni fog-e? Nem tűnt valószínűnek. Ha azonban megissza a korsó tartalmát, akkor a később esetleg idetévedő vándorok biztosan nem tudnak vízhez jutni. Végül egy hirtelen döntéssel és bátor mozdulattal megragadta a korsót és beleöntötte a vizet a kútba. Újra megragadta a rozsdás pumpát, s minden erejével pumpálni kezdett. A kút először most is csak nyikorgott. Rövidest azonban szörcsögni kezdett, s végre kilövellt az áhított vízszugár. A vándor hálásan nyelte a friss, bár kissé vasízű vizet. Majd színültig töltötte a korsót, s az üzenet alá még odaírta: „Higgy benne, hogy tényleg működik!”

A mai evangéliumban Jézus arra biztatja kora társadalmát és azóta is minden embert, hogy „adjuk meg a császárnak, ami a császáré, Istennek pedig ami az Istené”! Sokat lehetne azon töprengeni, vajon mi mindent jelenthet ez. Ki az a császár? Mi jár neki? És persze mit és miért adjon az ember az Istennek? A császár a mindenkori világi hatalom. Jézus korában a zsidók többsége nagyon mély ellenérzésekkel viseltetett az elnyomó római császár és hivatalnokai, katonái ellen. Az adófizetést a vele járó súlyos teher mellett megalázónak is érezték. Azonban tagadhatatlan, hogy maga Jézus és Őt követően a korai keresztények mégsem fordultak erőszakosan az elnyomók ellen. Noha sokan haltak vértanúhalált a római üldözések hatására, és persze magát Jézust is a római helytartó ítélte el, ez soha nem azért történt, mert Jézus és követői a politikai hatalmat akarták volna aláásni, vagy mert nem akarták volna teljesíteni állampolgári kötelességeiket. Például mert megtagadták volna az adófizetést, vagy fegyvert fogtak volna az igazságtalanságok ellen. Nem. Jézus és sokan az első keresztények közül azért lettek áldozattá, mert Istennek akarták megadni azt, ami neki járt, még akkor is, ha ez ellenkezett a korabeli politikai hatalom akaratával. Ők Istenbe vetett hitükért haltak meg, nem az állammal szembeni elégedetlenségük vagy hűtlenségük miatt. A birodalom idővel rá is ébredt, hogy a kereszténység mennyire sokat segíthet éppen az emberek közösségbe kovácsolása és a béke megőrzése terén, s államvallássá tette a krisztusi hitet.

Jézus tehát soha nem tagadta – és a kereszténység sem – hogy az államhatalom igenis jogosan létezik, az állampolgárok pedig valóban tartoznak vele szemben teljesíteni állampolgári kötelességeiket. Ennek célja ugyanis az egész közösség java, ami bizony sokszor megköveteli egyéni érdekeink háttérbe szorítását, az egyéni javaink egy részéről való lemondást. Természetesen még nagyobb a felelőssége az állami vezetőknek, akik a hatalmat gyakorolják, hogy azt valóban a közjó érdekében tegyék, legyenek igazságosak, az elesettek iránt szolidárisak, s elsősorban ők is ismerjék el maguk fölött azt az Istent, akinek elszámolással tartoznak! Jézus és minden kor igazi keresztényei jószándékúak voltak a világi hatalom birtokosaival szemben is. Akkor nem engedelmeskedtek csak nekik, amikor a világi törvények követése már elfordította volna őket Istentől, az Atyától, lelkiismereti

meggyőződésüktől, hitüktől, vagyis megakadályozta volna őket abban, hogy megadják Istennek azt, ami az Istené. (pl. nem imádták istenként a római császárokat).

A mai evangélium kulcsgondolata számomra elsősorban az adás gesztusa. Ugyanis óriási bajokat okoz mind a vallási, mind a társadalmi életben az odaadás, az áldozatkészség háttérbe szorítása. Bizony elsősorban azt nézi a mai ember, hogy mit kaphat ő az Istentől, mit kaphat az államtól! Mindenekelőtt elvárásai vannak, sokszor irreális és igazságtalan elvárásai Istennel és a világi hatalommal szemben is. Azt bezzeg szívesen elfelejti, hogy neki is bele kellene tölteni a maga korsócskája tartalmát a közös kútba! Mit jelent ez? Elsősorban azt, hogy igyekszik a legtöbbet, a legjobbat kihozni önmagából mindennapi kötelességeinek teljesítésével. Ki-ki az életkora és életállapota, hivatása szerint: becsületes tanulással, munkával, gyermekvállalással, gyermekneveléssel, hűséggel a családjá, a nemzete iránt, egyáltalán a mások iránti felelősség komolyan vételével! Ha mi megteszünk minden tőlünk telhetőt a közjó érdekében, ha kötelességeinket erőnkhez mérten becsülettel teljesítjük, vagyis „megadjuk azt, ami jár”, akkor kérdezhetünk rá jogosan arra, hogy nekünk mi jár, mások mivel tartoznak nekünk! És higgyük el, minél többen öntik bele nagylelkűen a maguk korsónyi vizét a közös kútba, minden nehézség és emberi hiba ellenére annál élhetőbbek és szebbek lesznek a mindennapok a mi hazánkban is!